

EMBEREK A VILÁGBAN - MÁS KULTÚRÁK NÉPEI -

Mi nyugati emberek gyakran hangsúlyozzuk, hogy fejlett társadalomban élünk és minden más csupán csak fejlődő világ. Tulajdonképpen a mi fejlettségünk egyedül csak technikai-gazdasági fejlettségre korlátozódik. A jólétünket pénzzel áruval és az iskolázottság mércéjével mérjük. A személyes szabadságot – a törvény adta keretek között – hangoztatjuk és védjük, de vajon valós-e ez a szabadság, vagy csupán egy folytonos, külső elvárásoknak való megfelelés?

A történet szerint dél-Afrikában, talán Kenyában egy helyi lakos összegezte egy európaival történt buszmegállói beszélgetés lényegeként, hogy *"a nyugati embernek órája, az afrikainak pedig ideje van"*.

Az ausztráliai aborigináloknek – egyedülállóan – semmiféle elképzelése nincsen az idő fogalmáról. Lehet, hogy van karórájuk, de az általa mutatott idő nekik semmit sem jelent.

Mongoliában a pusztai nomád életben a tárgyaknak csak használati értékük van. Amikor egy drága terepjáró tulajdonosát gazdagnak tituláltam, akkor azzal utasította ezt vissza, hogy nem Ő a gazdag, hanem a szomszédja, akinek van vagy száz lova, jakja és birkája.

Indiában amikor frissen szerzett "barátomat" arról kérdeztem, hogy mik az álmai, elvárásai az élettől, akkor három napi gondolkodás után azt a választ kaptam, hogy a legnagyobb kívánsága az lenne, hogy minden reggel vidáman ébredjen.

Kubában csodálkoztam az emberek örömteliségén, hiszen én semmi mást nem láttam, mint sajnálatos életkörülményeket, üres üzleteket és ... és rengeteg utcai zenészt meg táncoló embereket.

Utazásaim során sokféle emberrel találkoztam. Egy részüknek a közös nevezője lehetne, hogy a mi szemünkkel nézve kisjövedelműek, némelyek kifejezetten szegények. Ugyanakkor a szemükből süt a nyugalom, az elégedettség, a kiegyensúlyozottság, némelyekéből a bölcsesség. Ezeket az érzéseket mi elvesztettük a jólétünk és a személyes szabadságunk áráért. Nyugati országokban az utcán sietős, stresszes emberek rohannak, egyre több időt töltve nem éppen kedvükre való foglalatossággal, gyakran csak a mindennapi önnfentartásukért. Nézzétek meg ezeket a képeket egy más kultúrában élő emberekről és próbáljátok meg Ti is elérni ezt a lelki egyensúlyt és elégedettséget, ami nekik van.

Ha ez sikerül, akkor mondjátok el nekem is, mert én meg vagyok győződve arról, hogy mi már véglegesen el vagyunk rontva. A feleségemmel gyakran vitázunk arról, hogy tudnánk-e olyan módon élni, mint ahogy az Aboriginálok, vagy a Nomádok. A vita mindig azzal ér véget, hogy mi már nem tudnánk meglenni televízió, autó, villany, vagy számítógép nélkül, de legalábbis önként nem tudnánk lemondani róluk.

Több utazásomra is elkísért szeretett barátom Kárpáti Zoltán, aki fiatalon előbb fotózott, majd festészetre adta a fejét (talán zavarta a valóság a képalakításban ☺), majd amikor a hivatása orvosként fölemésztette az összes idejét egy darabig nem foglalkozott képzőművészettel. Végül néhány éve mégis csak kihozta a kameráját a műtőből, s azóta megint benne van nyakig fotózásban. A múlt évben jelent meg egy fotókönyve a harangöntésről, amiben a képek Shiller Ének a harangról című versére válaszolnak.

Közös utazásaink nekem mindig határtalan élvezetet jelentenek, ugyanis sokszor ugyanarról a helyről, szinte ugyanabban a pillanatban készítjük a felvételeinket, amik gyakran annyira másként néznek ki, hogy csak csodálkozni tudunk rajta. Természetesen ezeket a képeket ha megnézzük, mindegyik helyesen van exponálva, jól van megszerkesztve, s minden szempontból jól van elkészítve, csak egy másik nézetét mutatják ugyanannak a dolognak.

A VILÁG PONTOSAN OLYAN KINÉZETÜ, AMILYENNEK AZT A SAJÁT ÉLETTAPASZTALATAINK ALAPJÁN LÁTJUK.